

המלך הלא-מרוצה

ג'וני גרואל

"אני מצווה עליכם להמציא לי משהו חדש!" אמר להם "ואם לא תוכלו לחשוב על משהו חדש אגרש אותכם מהממלכה." החכמים הגדולים ידעו שהמלך יעשה בדיוק כפי שאמר אם לא יצייתו לפקודה שלו, והיו מתוסכלים מאוד. מיד אחרי שיצאו מחדרו של המלך הם נענעו בראשיהם וצחצחו את משקפיהם. הם ניסו וניסו כמה שרק יכלו לחשוב על משהו חדש במשך כל הבוקר כי ידעו שהמלך יקרא להם בקרוב. "אולי נמציא מאכל חדש" אמר אחד. "זה לא יועיל" אמר אחר "כי המלך אוכל כל כך הרבה שכבר ניסה כל מאכל. אני בטוח שלא יסתפק במאכל כלשהו." "כן, זה נכון" אמר חכם גדול אחר "זה לא יכול להיות מאכל! אולי אלה יהיו בגדים?"

היה פעם מלך שמעולם לא היה מרוצה משום דבר. הוא היה בדיוק כמו ילדות וילדים מסוימים. היה לו כל דבר שבעולם והוא כל הזמן הטריד את אנשי חצרו שיחשבו על דבר מה חדש שיוכל להשיג או לעשות. מרוב הרכוש והעיסוקים לא יכול היה לחשוב על שום דבר יותר ובסוף קרא לחדרו את החכמים הגדולים שלו.

את הממלכה על בטוח! הרי לא נמציא
שום דבר חדש!"
וכך החכמים הגדולים חזרו לבתיהם
והתחילו לארוז. בדיוק כשאחד מהם קשר
את החבילה האחרונה אישתו חזרה
מביקור אצל שכנה.
"מה אתה עושה, תאדיוס?" שאלה.
"כל החכמים הגדולים נאלצים לעזוב את
הממלכה כי איננו יכולים להמציא דבר
חדש למלך."
כשאשת החכם הגדול שמעה זאת פרצה
בצחוק גדול. "מכל האנשים הטיפשים
שבממלכה, אתם, החכמים הגדולים,
הטיפשים ביותר!" קראה.
ואותו הדבר אמרו גם נשי כל יתר
החכמים הגדולים כשחזרו מביקור שכנות
וראו את בעליהם מוכנים לעזוב את
הארץ. אז אחת מהנשים אמרה לבעלה
"אולי תגידו למלך שירשה כי הנשים של

"הו, לא!" קראו האחרים "יש לו יותר
בגדים מאשר יוכל ללבוש גם אם במשך
שנים יחליף אותם ללא הפסקה. זה חייב
להיות משהו שונה."
"אילו רק הבין כמה קשה לחשוב על דבר
חדש בשבילו, לא היה שואל אותנו."
התמרמר חכם גדול אחר.
"זאת הבעיה" אמר עוד חכם גדול אחד
"המלך לא חושב שקיים עוד מישהו
בעולם שיש לו רגשות. אילו רק שם את
עצמו במקומו של מישהו אחר, היה מבין
מיד כמה שטוב לו."
"הייתי רוצה שהוא יהיה חכם גדול
שלושה או ארבע ימים, ושיהיה לו מלך
מזופת כזה שיצווה עליו להמציא כל הזמן
דבר חדש."
"אכן, אנחנו לא מתקדמים כלל" קרא אחד
החכמים גדולים "מוטב שנחזור לבתינו
ונתחיל לארוז את החפצים שלנו, כי נעזוב

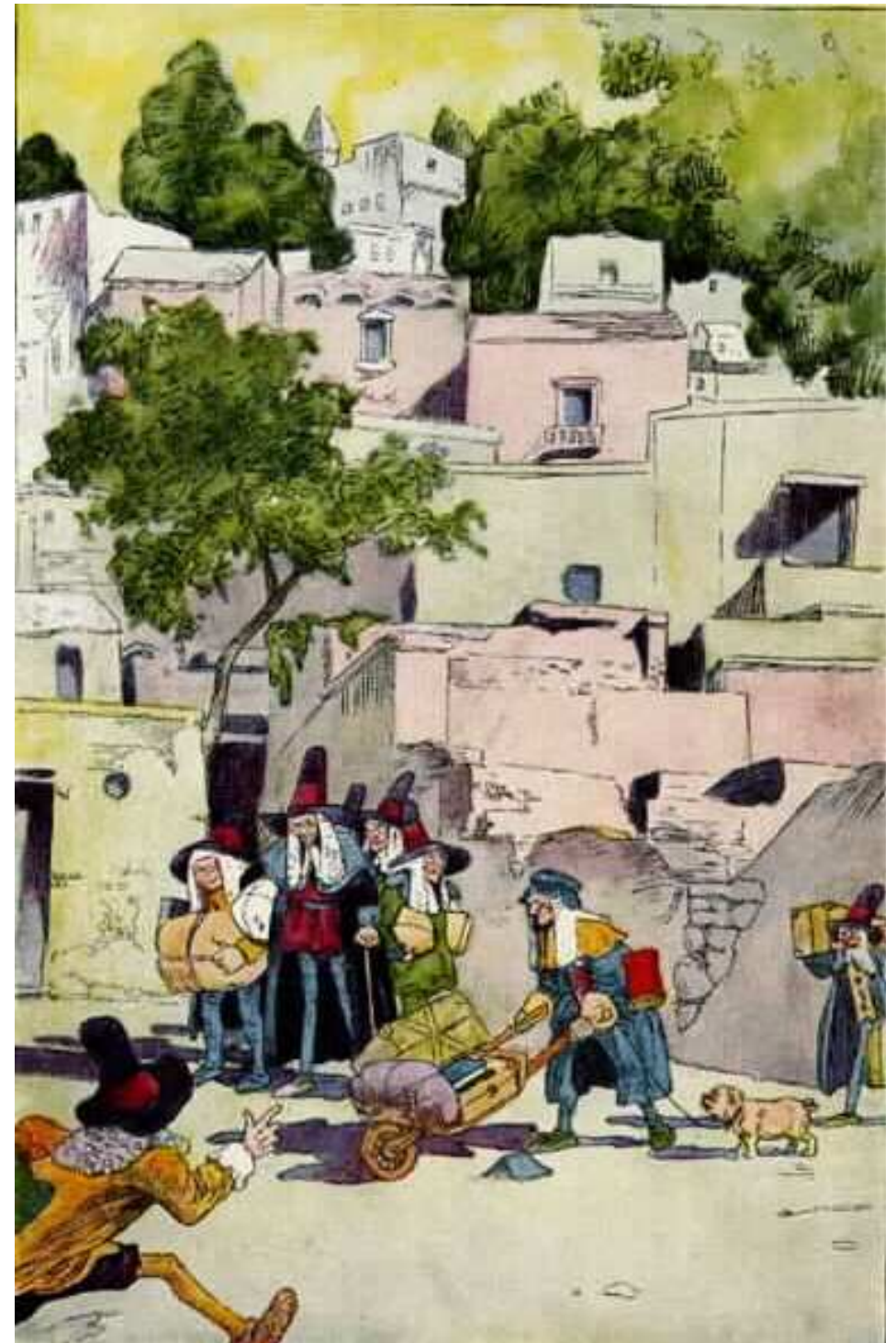
החכמים הגדולים תבואנה במקומכם
לחודש או חודשיים. זה יהיה משהו
חדש."

"זה לא יצליח" ענה החכם הגדול "כי
נשות של החכמים הגדולים הן מעולם לא
חכמות ותבלבלנה את הכל. אבל אני מוכן
להתיעץ עם החכמים הגדולים האחרים."
והוא רץ ופגש את יתר החכמים הגדולים
בדיוק כשהתכוננו לעזוב וסיפר להם את
הצעתה של אישתו.

"אולי זה יצליח!" אמר אחד "לפחות ננסה
זאת לזמן מה, ואם לא יצליח, נוכל
להאשים את נשותנו."

לכן הם חזרו לבתיהם, פירקו את
חבילותיהם והלכו למלך עם הרעיון
החדש.

"שלחו מיד את נשותיכם!" קראה המלך.
וכאשר הנשים באו קימט את מצחו וקרא
"עכשיו אתן צריכות לחשוב מהר על

משהו חדש, כי אחרת אכניס אותכן
לכלא."

"הו מלכנו, יש לנו דברים רבים להציע לך
לעשות" אמרה זו שבראש נשות החכמים
הגדולים "אבל אתה חייב לתת לנו את
הבטחתך המלכותית כי תעשה הכל
שנגיד!"

"יהיה זה משהו שעוד מעולם לא עשיתי?"
שאל המלך שהתחיל כבר להתעניין.

"כן מלכנו, זה יהיה משהו חדש לגמרי!"
"אז אני מבטיח!" אמר המלך כשהוא שם
את ידו על הלב ולפני כל הציבור נשבע
לעשות את הכל מה שנשות החכמים
הגדולים תגדנה לו.

"אזי" אמרה אחת הנשים "עליך ללבוש
בגדים של מנקה ארובות וללכת לחפש
עבודה!"

הדבר לא מצא במיוחד חן בעיני המלך,
אבל מאחר שלא יכול היה לסרב לקיים
את הבטחתו לבש בגדי מנקה ארובות
ויצא לדרך. בבית הראשון נתנו לו עבודה
ומיד היה מכוסה בפיח מהרגל ועד
הראש. ומאחר שהיה שמן מאוד הוא
נתקע בתוך הארובה ונשאר שם לפחות
שעתיים.

הוא הקים רעש כזה שבעל הבית עלה על
הגג ושפך עליו מלמעלה דלי מים. זה גרם

למלך לצעוק עוד יותר ואז בעל הבית לקח
חבל חזק ובעזרת השכנים הוציא את
המלך מהארובה.

"מיד אלך לארמון ואצווה לתלות את כל
נשות החכמים הגדולים" קרא המלך. אבל
האנשים שהתאספו סביב מנקה הארובות
השמן תפסו מקלות וגירשו אותו מהעיר.
וכשעבר בשער השומר נתן לו עוד דקירה
בחנית שלו.

המלך התחיל לנדוד עד שהגיע לבית של
חוטב עצים. הוא היה רעב מאוד וביקש

קצת אוכל.

"אתן לך משהו לאכול אם תחטוב לי
ערמת עצים" אמר חוטב העצים. המלך
היה כל כך רעב שהתחיל מיד לחטוב.
הוא עד כה לא החזיק אף פעם גרזן ביד
והזרועות כאבו לו מאוד כאשר חזר לביתו
של חוטב העצים.

וזה שם קערה על השולחן ומילא אותה
בדייסה גסה ולידה שם חתיכת לחם
שחור.

"אין לך איזה סטיק טוב או ברווז צלוי?"
שאל המלך כשהוא דוחה את הקערה
והלחם "את זה לא אוכל לאכול!"
חוטב העצים קרא לאישתו "בואי, ראי את
היצור שמעקם את אפו על מנת אוכל טוב.
אפשר לחשוב שהוא נסיך ולא מנקה
ארובות, ועוד עצלן גדול."
אישתו של חוטב העצים, שהייתה אישה
גדולה, תפסה את המלך באוזנו ולמרות
הצרחות שלו הוציאה אותו מהבית.

אכריח אותן לעבוד קשה כמו שאני עבדתי בשלושים היום בהם נדדתי. "אבל אחי היקר" קראה המלכה "הרי אתה נראה עכשיו נהדר. רזית ואתה בריא וחזק יותר ומאי-פעם!"

"זה נכון" הודה המלך המסכן "עבודה באמת חיזקה את ידי ואת רגליי, אבל אכלתי רק לחם שחור ודייסות מגעילות." "הו, אחי" אמרה המלכה "אם האוכל הגס והעבודה הקשה באמת גרמו לך להרגיש

וכשהיה כבר בחוץ נתנה לו עוד בעיטה טובה בישבן, כך שהוא עף כמו חץ מקשת. המלך ברח משם מהר ולא עצר עד שהגיע לעיר שניה. שם קיבל עבודה ועבד קשה מאוד. וכשגמר את עבודתו לא קיבל אלא אוכל גס ביותר, כי זה היה מה שאכלו האנשים העניים שבעיר. יום אחרי יום נדד המלך מעיר לעיר, עבד קשה ואכל אוכל צנוע עד שאחרי חודש בא לעיר בו חיו אחותו ובעלה. הם היו המלך והמלכה של האזור. לקח למלך מאמץ רב לשכנע אותם שהוא באמת האח שלהם וכשהצליח בסוף הם שאלו מה ברצונו לעשות עכשיו. "אם אחזור לכס המלכות בממלכתי" אמר " אזרוק לכלא את כל הנשים הטיפשות של החכמים הגדולים הטיפשיים, ושם הם תאוכלנה רק דייסה גסה ולחם שחור. ועוד

הנשים של החכמים הגדולים הן עדיין בארמון והן שמחוקקות חוקים. כי המלך מבלה את מרבית זמנו בעבודה מועילה כלשהי, ומוצא שזה נעים יותר מאשר לשכב ולרטון ולהיות לא-מרוצה. ומאז המלך הלא-מרוצה אינו לא-מרוצה יותר. הנתינים שקודם פחדו ממנו ושנאו אותו, אוהבים אותו עכשיו וקוראים לא "מלכנו הטוב."

טוב יותר וחזק יותר, הרי זו הוכחה שחיית עד כה בעצלות ובמותרות יתר על המידה, ושעכשיו עברת בדיוק מה שנחוץ היה כדי שתרגיש טוב יותר."

"אני חושש שכך הדבר!" אמר המלך שהתבייש להודות בשגיאותיו "אולי באמת אני צריך להכיר טובה לנשים הטיפשות של החכמים הגדולים האלה. עזרו לי לחזור לממלכתי ואני מבטיח שלא אעניש איש על ההתנסות שעברתי!" אחותו המלכה עזרה לו לחזור, והנתינים בארצו שמחו לראות שהוא נראה טוב יותר ומתנהג יפה יותר מאשר קודם. וכשנודע לו שנשים של החכמים הגדולים ניהלו את הממלכה בזמן העדרו, הוא ידע שעליו לכבד את כולם אם ברצונו להישאר מלך.